

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
37	Speeltechniek	Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 12

“**Deep Dive**” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de **GuitarJan.com** nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “**Deep Dive**” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “**Deep Dive**” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website **GuitarJan.com** je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 12

Voor deze “**Deep Dive**” gaan we er van uit dat je weet wat de basisbeginselen van de pentatonische toonladder zijn, dat je de *shapes* volgens het C.A.G.E.D. systeem beheerst, en dat je weet hoe je die *shapes* over de gehele gitaarhals kunt bewegen en combineren. In deze 12de uitgave van essentiële blues riffs en licks bestuderen we de stijl van Buddy Guy die, hoewel momenteel 86 jaren oud, nog overal de show steelt als bluesgitarist met een ongekend vakmanschap, vaak met zijn *polka-dot* Stratocaster (en bijbehorende kledingstijl), in de hand. Fender heeft zelfs een *Signature Model* van de Buddy Guy gitaar uitgebracht. Buddy Guy is in 1936 geboren binnen een eenvoudige, arme landbouwfamilie, en het kantoenplukken van de jonge George Guy veranderde op slag in een muzikale verbetering toen hij voor zichzelf een *Diddley Bow* bouwde. Dit is een soort kistachtig instrument met een enkele snaar erop, en het instrument (als je het zo kon noemen), is van grote invloed geweest op de ontwikkeling van de typische *blues sound*. In zijn late tienerjaren speelde Buddy Guy gitaar in allerlei bandjes rondom Baton Rouge, een stadje aan de Mississippi in Louisiana (USA). Zijn verhuizing naar Chicago in de late jaren 50 van de vorige eeuw katapulteerde pas echt zijn carrière naar ongekende hoogten. Buddy Guy wordt vaak als dé exponent van de Chicago blues beschouwd, maar zijn stijl is eigenlijk een mengeling van ouderwetse blues met moderne invloeden, en de klank en het spel waarmee hij zich van de rest onderscheidde, heeft invloed gehad op latere gitaristen als Jimi Hendrix, Gary Clarke Jr. en John Mayer. Hij bouwt altijd verrassingen in zijn spel in, zet de toehoorder op het verkeerde been met plotselinge tempo- en dynamiek wisselingen. Zijn pentatonische speeltechniek wordt vaak als enigszins agressief beschreven.

Voorbeeld 1 is gebaseerd op de eerste en tweede *shape* van de C mineur pentatonische toonladder, voordat er naar de vierde *shape* wordt gesprongen. Deze *turnaround*-achtige *lick* is een fantastische introductie voor een muziekstuk, of het “aankondigen” van een solo. Je kunt de *lick* op vele manieren aanpassen door simpelweg het gevoel, de emotionaliteit die erin verwerkt zit, te wijzigen. Speel de *lick* snel en agressief als je een vlot blues gevoel wilt hebben, of meer relaxed om te verwerken in langzamere blues jams. Als je de *lick* langzaam speelt, geef dan voldoende aandacht aan de *slides* in de *lick*, en pas veel vibrato toe, om de maximale emotionaliteit uit de *lick* te persen.

1

TAB

In voorbeeld 2 zien we een typisch stijlelement van Buddy Guy, waarin frasen en motieven in de *lick* worden herhaald, met name in de piekmomenten van zijn solo's. Het voorbeeld is in de tweede *shape* van de pentatonische toonladder, en de vierde maat met al zijn *bends* laat perfect zien, wat Buddy Guy met herhalingen in een *lick* kan doen. De eerste maten zijn als het ware de voorzet om tot de *bending* frase van de *lick* te komen. Dit is een *snelle* lick, en vergt dus enige oefening.

2

TAB

Diade akkoorden (eigenlijk simpelweg een interval tussen twee noten, ook wel eens een *power chord* of *double stop* genoemd), waren belangrijk in Buddy Guy's speelstijl, zeker als hij op een wat agressieve manier probeerde de gitaar te laten "krijsen". De intervallen in voorbeeld 3 komen uit de vijfde en vierde pentatonische *shapes*. Speel hard en stevig als je de intervallen speelt. Om deze intervallen een bijtend karakter te geven, grijpt Buddy Guy met zijn plectrum altijd hard en stevig in de snaren. Als je de intervallen gespeeld hebt, kun je met een eenvoudige frase eindigen, zie de tweede maat.

3

TAB

Een ander voorbeeld van de manier waarop Buddy Guy diades gebruikt, is de *tremolo*-gespeelde frase in voorbeeld 4, waarbij hij dit effect vaak toepast als een soort introductie tot de solo die hij gaat spelen. De *lick* is gestoeld op hetzelfde idee als voorbeeld 3, alleen wordt er nu *tremolo* gespeeld (het vlug achter elkaar

aanslaan van noten). Het voorbeeld gaat meer om intensiteit en krachtig gevoel, dan dat je probeert het accuraat te spelen, een slordigheidje kan worden vergeven.

4

18 20 18 20 18 20 15 16 17 (17) 17 16 18 20 18 20 18 20 15 16 17 (17) 17 16 18 16

full

Voorbeeld 5, ons laatste voorbeeld, is een ander idee om repeterende noten te spelen in de eerste pentatonische shape, en is een schoolvoorbeeld van Buddy Guy's gebruik van een constante stroom snelle noten. Vaak verwerkt hij (zeer) snelle passages in zijn *licks*, met name als het een dalende *run* is. Let op de rustpunten tussen de stroom aan noten die je ziet, die als het ware de *lick* laten "ademen", om er nog meer de focus op te leggen.

5

8 8 8 11 11 11 11 11 8 10 10 8 8 8 11 11 11 11 11 8 10 10 8 13

full full full full full full full full